

LA LECTORA DESACOMPLEXADA

Teràpia educativa

EVA PIQUER

evapiquer@periodistes.org

Dues de les millors amigues de la lectora desacomplexada tenen la sort (segons els que només fan trenta dies de vacances) i la desgràcia (segons elles, quan no fan vacances) de ser professores d'institut. Solen quedar per sopar les tres juntes un cop per trimestre, després de les avaluacions. Les dues amigues de la nostra amiga no compten el pas del temps per anys sinó per cursos: s'haurien d'empassar els dotze grans de raïm a principis de setembre. El cas és que, com en qualsevol sopar d'amics on els d'un mateix gremi són majoria, la conversa sempre acaba derivant cap a misèries professionals. O sigui: la baixada de nivell que ha suposat la reforma educativa, les xifres creixents de professors desplaçats, les subvencions poc o gens justificades a escoles privades, els alumnes que passen de curs tant si aprenen alguna cosa com si no, la dificultat de fer classe quan hi ha nanos que les boicotegen per sistema, els pares que no s'han ni plantejat que d'ells també depèn l'educació dels fills... La protagonista d'aquesta secció prou que intenta reconduir el sopar cap a altres temes més frívols, ni que sigui a força de demostrar un entusiasme que no té per la música que sona o pel penúltim fenomen mediàtic de la temporada. Sense èxit: un cop les dues professores s'embalen, no hi ha qui les aturi.

SOPAR AMB RECAL LITERARI

Dilluns passat la lectora desacomplexada va llegir el llibre *Petita crònica d'un professor a secundària* (Edicions 62), de l'escriptor i professor Toni Sala, i així que el va haver acabat va córrer a comprar-ne dos exemplars més. Després va trucar a les dues amigues funcionàries i les va convidar a un sopar fora de programa, dimarts al vespre a casa seva. Pasta fresca amb rovellons i llenguado amb vi blanc. A l'hora de les postres, just

abans que la conversa emprengués un camí sense retorn, ella les va fer callar i els va regalar un llibre a cadascuna, amb una única condició: dedicarien la resta de la vetllada a parlar de la mena de relació que es pot tenir amb un exnòvio, si és que se'n pot tenir cap. La qüestió prometia, però les dues professores la van esbandir amb monosíl·labs mentre es posaven les jaquetes i sortien al replà a

seller entre els membres de la comunitat educativa. Entre els mateixos professors desconcertats que van convertir en fenomen de vendes l'assaig *El desconcert de l'educació* (La Campana), de Salvador Cardús.

Toni Sala parla del món de l'ensenyament des de dintre, en primera persona. El llibre (que s'inicia amb una cita de Xavier Bru de Sala, per qui "ser professor

Toni Sala envoltat d'alumnes de secundària

cridar l'ascensor: els havia agafat un atac agut d'incontinència lectora, i tenien pressa per arribar a casa i encetar el llibre de Toni Sala.

Ahir al matí, les dues amigues van aprofitar l'hora del pati per trucar a la lectora desacomplexada, demanar-li perdó per la fugida precipitada de la nit anterior i donar-li les gràcies pel regal. L'una i l'altra havien devorat el llibre d'una tirada, i pensaven recomanar-lo a tots els col·legues de Catalunya i de part de l'estranger.

Vista la reacció de les professores, la lectora desacomplexada va tenir clar el que ja havia intuït dos dies abans: que el llibre de Toni Sala està condemnat a ser un *best*

d'institut desimprimeix caràcter") vol ser la transcripció més o menys fidel del dia a dia d'un professor d'institut durant els tres trimestres d'un curs acadèmic. L'autor s'ha inventat els noms d'alumnes i professors i ha reelaborat les anècdotes, però el resultat s'acosta molt i molt a la realitat quotidiana dels professors de secundària d'aquest país.

Una de les amigues de la lectora desacomplexada ha decidit que durà sempre a la motxilla aquesta *Petita crònica d'un professor a secundària*, per capbussar-s'hi terapèuticament cada vegada que se senti sola, fotuda i incompresa. És a dir: cada dos per tres.

TAL COM RAJA

Harry Potter

LLUÍS LLORT

scultura@avui.com

Apa, ja podem dormir tranquils. La Warner ha demanat perdó per no haver doblat al català la primera entrega de les pel·lícules basades en les novel·les del personatge Harry Potter. A més, subtillarà en català aquest primer film (perquè no hi ha temps per doblar-lo) i es compromet a doblar al català les següents pel·lícules. Polèmica morta.

Si em preguntessin qui vull ser de gran, en el terreny de la literatura, no ho dubtaria gens: J.K. Rowling. Escòcia és preciosa i, en especial, la ciutat d'Edimburg. Però no és l'origen de l'autora, ni molt menys, el que m'atrau, sinó el seu èxit sobtat, gairebé immediat, i desorbitadament remunerat (la senyora Rowling va guanyar l'any passat més de 7.000 milions de pessetes i aquest any la xifra serà molt superior), amb l'afegit llegendari d'haver partit pràcticament de la misèria; i tot gràcies a uns llibres d'una qualitat prou digna. També es mereixen elogis la previsió de futur i l'organització inicial que va fer abans de començar a escriure, és a dir, decidir que serien set llibres i què passaria a cadascun d'ells. Tot plegat forma un *pack* envejable.

J.K. Rowling ha escrit un parell de llibrets amb caràcter benèfic; i també ha fet les poques (afortunadament) il·lustracions que hi apareixen. *El quidditch de totes les èpoques* i *Bèsties fantàstiques i on trobar-les* (tots dos publicats aquí per Empúries en català, el primer traduït per Josep Joan Moral i el segon per Sandra Vivet, i per Salamandra, en castellà) són dos petits volums disfressats de llibre de text de l'escola de bruixots Hogwarts, escenari de les aventures de Harry Potter. L'ONG britànica Comic Relief (www.comicrelief.com), garanteix que "un mínim del 70% dels beneficis procedents de la venda d'aquests dos llibres anirà destinat a salvar la vida de nois i noies dels països més pobres del món". Deixem-ho que la intenció és el que puntua, perquè del resultat real de la iniciativa i del ball de diners que hi haurà... no en tenim dades.

Els llibres estan molt ben editats: per fora simulen un desgast produït per l'ús; per dins hi ha subratllats i notes d'en Harry i els seus amics, Hermione i Ron; prologats per Albus Dumbledore, l'entranyable bruixot que dirigeix l'escola; etcètera. El contingut, però, es pot fer pesadet pel seu humor acadèmic i una mica fred, esclar que els llibres de text no acostumen a ser gaire divertits. El de les bèsties fantàstiques és un recull, per ordre alfabètic, de 85 monstres imaginaris amb les seves característiques. El segon és un tractat molt complet sobre el *quidditch*, l'esport que practiquen a Hogwarts amb escombres i boles voladores.

Tenim fenomen Harry Potter per anys, i jo me n'alegro, pel que fa als llibres, perquè, la versió cinematogràfica potser no la veuré, ni en versió original, ni subtitulada, ni doblada... Uns efectes especials molt bons, sí, però, qui es pot creure un Harry Potter amb els cabells llisos i pentinats? Animeu-vos, que, si volem, ja tenim nova polèmica!

ARTFÒBIA

GUILLEM CIFRÉ

